

Aktualności

OGŁOSZENIA

DYŻUR TELEFONICZNY

tel./fax 81 537 54 15, czwartek, piątek w godz. 9.00–13.00
Kierownik Biura ZG PTL – Jolanta Frąk

STRONA INTERNETOWA PTL

Zapraszamy wszystkich zainteresowanych na naszą stronę internetową:
www.logopedia.umcs.lublin.pl e-mail: ptl@poczta.umcs.lublin.pl

SKŁADKA CZŁONKOWSKA ZA ROK 2013

Wysokość składki członkowskiej za 2013 rok wynosi 50 zł. W ramach tej składki przewiduje się otrzymywanie w ciągu roku numeru „Biuletynu Logopedycznego” oraz jednego tomu „Logopedii”. Dla członków regularnie płacących składkę Polskie Towarzystwo Logopedyczne wprowadza następujące zniżki: udział w warsztatach organizowanych przez PTL – 10 %, udział w konferencjach organizowanych przez PTL – 10 %.

Członków Towarzystwa prosimy o wpłatę składki za lata 2013 i 2014 oraz o uzupełnianie i korektę swoich danych (w szczególności prosimy o podawanie numeru PESEL, przynależności do konkretnego oddziału, zmiany adresu zamieszkania) w związku z modernizacją naszej bazy. Informacje te możecie przekazywać Państwo drogą mailową lub za pośrednictwem Poczty Polskiej.

KOMUNIKAT

Polskie Towarzystwo Logopedyczne wprowadziło procedurę certyfikowania przynależności do Towarzystwa.

PTL jest najstarszym i największym towarzystwem logopedycznym w Polsce, uznawanym przez wszystkie organy Rzeczypospolitej Polskiej, zaś Certyfikat PTL ma szansę stać się jednym z najbardziej prestiżowych dokumentów, które logopeda może uzyskać. W celu uzyskania certyfikatu konieczne jest zgłoszenie chęci uzyskania certyfikatu, podanie podstawowych danych (imię i nazwisko, adres, e-mail, przynależność do oddziału PTL, staż w PTL) oraz dokonanie wpłaty 10 zł na konto PTL.

Przynależność do PTL honorowana jest w następujących stopniach:

- a) 3 – 7 lat – certyfikat PTL
- b) 7 – 15 lat – srebrny certyfikat PTL
- c) powyżej 15 lat – złoty certyfikat PTL.

PTL przewiduje także Certyfikat dla członków honorowych.

ZAKUPY W PTL

Proponujemy Państwu zamawianie naszych pozycji wydawniczych (oferta w tabeli). Zakupu można dokonać za pośrednictwem wpłat gotówkowych na konto ZG PTL (cennik w tabeli), z dopiskiem wyjaśniającym na którą/-e pozycję/-e wydawniczą/-e dokładnie są przeznaczone, informacją o liczbie egzemplarzy, dokładnym adresem zamawiającego, NIP-em.

Polskie Towarzystwo Logopedyczne
posiada w sprzedaży niżej wymienione pozycje wydawnicze:

Tytuł	Rok wydania	Waga	Cena 1 egzemplarza (w zł)
Logopedia t. 29	PTL 2001	1 kg	27
Logopedia t. 30	PTL 2002	1 kg	27
Logopedia t. 31	PTL 2002	1 kg	27
Logopedia t. 32	PTL 2003	1 kg	27
Logopedia t. 33	PTL 2004	1 kg	27
Logopedia t. 34	PTL 2005	1 kg	27
Logopedia t. 35	PTL 2006	1 kg	27
Logopedia t. 36	PTL 2007	1 kg	27
Logopedia t. 37	PTL 2008	1 kg	27
Logopedia t. 38	PTL 2009	1 kg	27
Logopedia t. 39–40	PTL 2010/11	1 kg	27
Logopedia t. 41	PTL 2012	1 kg	27
Skala dyzartrii wersja dla dzieci		0,35 kg	27
Logopedyczny test przesiewowy		0,35 kg	31,50

Zakupu można dokonać za pośrednictwem wpłat gotówkowych na konto ZG PTL z dopiskiem wyjaśniającym na którą/- e pozycję/- e wydawniczą/- e dokładnie jest przeznaczona, informacją o liczbie egzemplarzy, z dokładnym adresem zamawiającego i NIP-em. Dodatkowo do każdej standardowej paczki (bez względu na to, czy jest wystawiona faktura, czy nie) doliczana jest opłata za wysyłkę, powiększona o 23% vat. Kwota, którą zamawiający powinien wpłacić to:

koszt zamawianej pozycji + koszt paczki + 23% VAT od kosztu paczki

Koszt przesyłki można wyliczyć klikając tutaj:

<http://www.poczta-polska.pl/cennik.htm>

Informujemy jednocześnie, że ZG PTL nie prowadzi sprzedaży wydawniczej za zaliczeniem pocztowym oraz nie realizuje zamówień telefonicznych i mailowych.

Dane po przelewu:

Polskie Towarzystwo Logopedyczne Zarząd Główny

ul. Sowińskiego 17

20-040 Lublin

PKO BP S.A. II O/Lublin Nr 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106

Polskie Towarzystwo Logopedyczne uprzejmie informuje, że zamówienia realizowane są raz w miesiącu, w drugi poniedziałek miesiąca.

Logopedia, tom 29., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin 2001, ss. 201, zawiera przegląd problemów z rozmaitych działów logopedii. W dziale rozpraw znalazły się propozycje syntetycznego ujęcia schizofazji oraz opisy niektórych procesów biologicznych i czynności psychicznych, które warunkują poprawne zachowania językowe. Dział metod postępowania logopedycznego zawiera m.in. opis procedur stosowanych w terapii dysleksji oraz prezentuje model opieki logopedycznej nad dzieckiem w związku z zaburzeniami, które zaobserwować można w najwcześniejszym okresie jego życia. W dziale prezentującym studia przypadków znalazł się materiał empiryczny dokumentujący zaburzenia występujące przy uszkodzeniach mózgu, głuchocie czy niedorozwoju umysłowym. Zamieszczone w tomie recenzje prezentują najnowsze prace, z którymi logopeda powinien się zapoznać.

Logopedia, tom 30., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin, 2002, ss. 256. Większość przedstawionych w tomie artykułów została wygłoszona i poddana pod dyskusję na XIV Konferencji Naukowej Polskiego Towarzystwa Logopedycznego, która odbyła się w Lublinie w dniach 5–6 kwietnia 2002 r. Autorami artykułów są najwybitniejsi w Polsce specjaliści, reprezentujący wiodące ośrodki logopedyczne w Polsce i zajmujący się badaniem zaburzeń mowy w aspekcie zarówno teoretycznym, jak również praktycznym; wykładają na poddyplomowych studiach logopedycznych oraz studiach magisterskich ze specjalnością logopedyczną. Wynikiem ich pracy badawczej, terapeutycznej oraz doświadczeń dydaktycznych są opracowania podstawowych zagadnień z zakresu patologii mowy. Opracowania te mają charakter interdyscyplinarny, w opisie zaburzeń językowych rysuje się perspektywa psychologiczna, medyczna, lingwistyczna i pedagogiczna znajdująca aplikację w diagnozie i terapii osób z rozmaitymi trudnościami w komunikacji językowej. Nowatorstwo ujęcia

problematyki wynika z wykorzystania nowoczesnych metodologii opisu zjawisk w patologii mowy, np. teorii kognitywnej, teorii komunikacji oraz wiąże się z wykorzystaniem nowoczesnej aparatury w diagnozowaniu i terapii zaburzeń mowy.

Logopedia, tom 31., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin 2002, ss. 262. Tom poświęcony jest wymowie. I chociaż zaburzenia wymowy doczekały się w historii badań logopedycznych najbardziej wnikliwych opracowań, to rodzą się coraz to nowe problemy opisu i terapii zniekształceń artykulacyjnych. Ich przyczyn należy upatrywać w nowych osiągnięciach fonologii i fonetyki. Konsekwencje rozwoju teorii fonologicznych oraz ograniczenia tych teorii w możliwościach wyznaczenia inwentarza fonemów języka polskiego prezentuje wprowadzający artykuł Jolanty Szpyry-Kozłowskiej. Większą część tomu zajmują rozprawy będące owocem gruntownych i wieloletnich badań nad zaburzeniami wymowy (dyslalią i dysglosją). Rozpoznawanie rozwojowych i wadliwych realizacji, doskonalenie artykulacji u dzieci przedszkolnych, korygowanie wad wymowy, ocena wymowy u osób z nieprawidłowościami w motoryce języka, wadami zgryzu i rozszczepami podniebienia to tematy poddane w prezentowanym tomie bardzo gruntownej analizie przez wybitnych specjalistów, autorów prac monograficznych z tego zakresu (E. Krajnę, A. Sołtys-Chmielowicz, B. Ostapiuk, L. Konopską, D. Plutę-Wojciechowską). We wszystkich tych artykułach odnaleźć można propozycje porządkowania pojęć i próbę zastosowania głębokiej wiedzy w programach postępowania logopedycznego. Dodatkowo zawartość merytoryczną „Logopedii” 31 wzbogacają artykuły z zakresu metodyki pracy nad wymową (E. Sachajskiej) oraz znaczenia kontroli słuchowej w przebiegu procesu artykulacji (Z. M. Kurkowskiego).

Logopedia, tom 32., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin 2003, ss. 330. Jest, podobnie jak „Logopedia” 31, publikacją recenzowaną. Oto fragmenty opinii Recenzenta, prof. dr hab. Jana Ożdżyńskiego o prezentowanym tomie: „Przesłany mi do recenzji 32 tom „Logopedii” odznacza się zwartą przemyślaną konstrukcją, podporządkowaną ściśle lingwistycznej i logopedycznej metodologii. Tom otwiera mienie poświęcone Prof. Halinie Mierzejewskiej, autorstwa Marii Przybysz-Piwkovej. Zebrane w recenzowanym tomie rozprawy i artykuły zgrupować można w kilku kręgach tematycznych związanych z neuro-, surdo- i oligofrenologopedią. Dział pierwszy, teoretyczny i metodologiczny, obejmuje następujące pozycje: J. Panasiuk (UMCS), *Realizacja struktur składniowych w afazji*; A. Domagała, *Mowa we wczesnej fazie demencji typu Alzheimera*; U. Jęczeń (UMCS), *Uwarunkowania rozwoju kompetencji językowej i komunikacyjnej u dzieci upośledzonych umysłowo*; M. Kaczyńska-Haładyj (AM w Lublinie), T. Woźniak (UMCS), *Obraz zaburzeń mowy w schizofrenii dziecięcej*; N. Mikołajczyk-Matyja (UAM Poznań), *Mechanizmy poszukiwania hiperonimów bliskich przez osoby niewidome i widzące*; A. Duranowska-Serocka (Klinika Neurologii PAM), P. Nowacki, W. Posio (AM Poznań), *Czynności językowe i aktywność chorego w kontaktach z otoczeniem a uszkodzenie struktur podkorowych i wyspy*; A. Sołtys-Chmielowicz (UMCS), *Problem zrozumiałości wypowiedzi w przypadkach dyslalii*.

W części drugiej, aplikacyjnej (*Postępowanie logopedyczne. Metody usprawniania*) znalazły się artykuły: H. Borowiec (UMCS), *Wzbogacanie leksyki u starszych dzieci przed-*

szkolnych; J. Zielińska (AGH Kraków), *Komputerowa diagnoza i usprawnianie rozwoju oralnego dzieci z uszkodzonym narządem słuchu*; A. Regner (Centrum Diagnostyczno-Rehabilitacyjne we Wrocławiu), *Podstawy ustno-twarzowej terapii regulacyjnej według koncepcji Rodolfo Castillo Moralesa*.

W części trzeciej, praktycznej, obejmującej studia przypadków, znalazły się następujące pozycje: A. Domagała (UMCS), E. Długosz (Szpital Neuropsychiatryczny w Lublinie), K. Gustaw (Instytut Medycyny Wsi w Lublinie), *Zaburzenia mowy w badaniu klinicznym i ocenie własnej pacjenta we wczesnej fazie demencji typu Alzheimerera*; A. Surmacz (UMCS) *Kształcenie zachowań komunikacyjnych ze sprzężonymi zaburzeniami mowy – studium przypadku*; B. Bielak, *Rozwój mowy dziecka z jednostronnym uszkodzeniem słuchu. Studium przypadku* [...] Obszerny dział recenzji wyraźnie koresponduje z tematyką tomu. [...]

Całość 32. tomu „Logopedii” przedstawia się niezwykle korzystnie, zarówno w warstwie metodologicznej, odwołującej się do precyzyjnych narzędzi opisu językoznawczego, jak i w części praktycznej, zawierającej szczegółowe propozycje postępowania logopedycznego na gruncie logopedii szkolnej, przedszkolnej, oligofrenofrenopedagogiki, a także logopedii klinicznej i rehabilitacji medycznej. [...] Periodyk służyć będzie potrzebom licznej rzeszy czytelników związanych ze środowiskiem logopedycznym – nauczycieli, logopedów, studentów pedagogiki i kierunków humanistycznych, zainteresowanych teorią badań i praktyką postępowania logopedycznego”.

Logopedia, tom 33., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin 2004, ss. 226. Tom jest po części wynikiem rozważań podjętych w czasie seminarium, które jesienią 2004 r. odbyło się w Biłgoraju, w siedzibie Kolegium UMCS. Wychodząc z teoretycznego założenia, że język porządkuje wiedzę w umysłach ludzkich i buduje w nich obraz świata, zastanawialiśmy się nad sposobami badania tego procesu na różnych poziomach organizacji języka. Problemowi temu poświęcone są rozprawy: Heleny Borowiec, *Kolektywność w kategoryzacji językowej sześciolatek*; Urszuli Mireckiej, *Metafora jako jedna z form oddziaływania nie wprost w hipnoterapii*; Amelii Dziurdy-Multan *Dziecięce strategie tworzenia nazw. Jasne jest, że wraz z rozpadem języka w umyśle ludzkim (np. w afazji, schizofazji, w demencji) zmienia się sposób oglądania świata. Podejmuje się od dawna próby opisu tej odmienności, a sposobów jej ujmowania dotyczą prace: Tomasza Woźniaka, Teoria narracji w perspektywie opisu zaburzeń mowy* i Jolanty Panasiuk, *Kompetencja językowa a kompetencja metajęzykowa w afazji*. W ogólną problematykę językowego i poznawczego funkcjonowania człowieka wprowadzają czytelnika trzy teksty: Zbysława Muszyńskiego, *Język a umysł rozszerzony*; Anny Herzyk, *Neuropsychologiczna analiza zaburzeń emocjonalnych u pacjentów z uszkodzeniami mózgu*; Jadwigi Cieszyńskiej *Dwukulturowość, dwujęzyczność – przekleństwo czy bogactwo?*

Wreszcie metodologii opisu podstawowych jednostek języka dotyczą artykuły Marzyny Żygiś, *Dlaczego polskie sybilanty ś i ż są retrofleksami?* i Anny Sołtys-Chmielowicz, *O niejasnościach i niespójnościach terminów nazywających wady wymowy*. Wydaje się, że sylaba pozostaje w teoriach języka poza polem głównych zainteresowań, choć dziecko bez

trudu, samorzutnie dokonuje segmentowania ciągu fonicznego na sylaby. Proces ten od dawna obserwuje Kazimiera Krakowiakowa, *Rola sylaby w procesie opanowywania języka dźwiękowego przez dziecko niesłyszące* – wprowadzając sylabę do swojej refleksji nad językiem w głuchocie.

Logopedia, tom 34., pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin, 2005, ss. 289. Publikacja stanowi przegląd najnowszych badań naukowych nad rozwojem mowy (S. Milewski, *Grupy spółgłoskowe w języku mówionym dzieci przedszkolnych*; A. Maciejewska, *Wyraz w diagnozie i terapii logopedycznej*; U. Jęczeń, *Eksplicacje semantyczne nazw emocji w wypowiedziach sześciolletnich dzieci*; H. Borowiec, *Relacja celowości w języku sześciolletnich dzieci*; M. Rocławska-Daniluk, *Bilingwizm a zaburzenia mowy. Wyniki wstępnych badań pilotażowych w przedszkolach*), nabywaniem kompetencji językowej i komunikacyjnej przez osoby z zaburzeniami mowy: w przypadkach głuchoty i niedosłuchu (K. Krakowiak, *Problem kreatywności i poprawności w rozwoju języka niesłyszących*; J. Cieszyńska, *Od kompetencji niewerbalnej do językowych realizacji intencji u małych dzieci niesłyszących*; A. Rakowska, *Współtworzenie dialogowych form wypowiedzi przez dzieci niesłyszące w wieku przedszkolnym*; A. Dziurda-Multan, *Nominacja jako wyraz kreatywności językowej słyszących dzieci i niesłyszącej młodzieży*; J. Zielińska, *Komputer jako narzędzie poznawcze w rozwoju komunikacyjnym dzieci z wadą słuchu*) oraz oligofazji (A. Twardowski, *Dialogowa kompetencja komunikacyjna u dzieci upośledzonych umysłowo*; M. Michalik, *Peryferyjna prototypowość w postrzeganiu rzeczywistości przez osoby dotknięte oligofazją*), w końcu rozpadu systemu językowego w przypadku afazji czy demencji (J. Panasiuk, *Neologizmy znaczeniowe w afazji*, A. Domagała, *Leksyka w demencji typu Alzheimer*). Osobną część opracowań stanowią prace o zaburzeniach realizacji zachowań językowych w związku z jąkaniem (T. Woźniak, *Zaburzenia komunikacyjne w jąkaniu – perspektywy terapii*; M. Chęciek, *Różne oblicza nie płynności mówienia*), dyslalią (A. Sołtys-Chmielowicz, *Analiza lingwistyczna wypowiedzi dziecka z rozległą dyslalią*) i dyzartrią (U. Mirecka, K. Gustaw, *Dyzzartria w mózgowym porażeniu dziecięcym. Eksperymentalna Skala dyzzartrii jako technika diagnostyczna pomocna w określaniu specyfiki zaburzeń mowy w mpd.*).

Logopedia, tom 35., podred. Stanisława Grabiasa, 2006, ss. 286. Kolejnytom „Logopedii” w większości zawiera referaty wygłoszone na XV Zjeździe Polskiego Towarzystwa Logopedycznego. Dotyczą one diagnozowania zaburzeń mowy oraz programowania logopedycznych czynności naprawczych w sytuacjach, w których natura zmusza człowieka do zachowań swoistych, utrudniających społeczne interakcje. W opublikowanym tomie prezentujemy sposoby postępowania z dyslalią (Anna Sołtys-Chmielowicz) i opisy wielu mechanizmów dysglosji wynikłych z wrodzonych anomalii i nabytych uszkodzeń anatomicznych. Są nimi: dysglosja w związku z rozszczepami (Danuta Pluta-Wojciechowska), dysglosja w związku z ubytkami tkanek i narządów w jamie gębowej jako pozostałości po zabiegach operacyjnych (Ludmiła Halczy-Kowalik, Małgorzata Stecewicz oraz zespół pracowników naukowych związanych z Pomorską Akademią Medyczną w Szczecinie i Ludmiłą Halczy-Kowalik), dysglosja w związku z przerostem języka (Bar-

bara Ostapiuk, Piotr Juszkiewicz), stan po usunięciu krtani i postępowanie logopedyczne w takich przypadkach przedstawione przez Jadwigę Wieszczycką.

Powstałe rozprawy dotyczą reguł i zaburzeń interakcji. Tomasz Woźniak realizuje w praktyce słuszną ze wszech miar myśl, że narracja przeświatla umysł mówiącego, a narracja w schizofrenii ujawnia mechanizmy psychotyczne, Helena Borowiec i Ewa Muzyka usiłują dociec sposobów strukturyzowania wiedzy w umysłach dzieci w normie i dzieci w upośledzeniach. Aneta Domagała, Katarzyna Gustaw i Jolanta Panasiuk weryfikują możliwości diagnozowania zachowań w rozmaitych przypadkach uszkodzeń mózgu.

Jak zwykle, zamieszczamy także recenzje i omówienia prac, o których sądzimy, że są warte uwagi logopedów i teoretyków zaburzeń mowy.

Logopedia, tom 36., pod. red. Stanisława Grabiasa, 2007, ss. 313. W tym tomie zgromadzone zostały prace dotyczące wielu zaburzeń mowy. Rozprawy sygnalizują problemy badawcze realizowane w Polsce w różnych ośrodkach akademickich. Są to przede wszystkim prace będące omówieniem wyników indywidualnych i zbiorowych. Zamieszczone zostały artykuły poświęcone: stabilizowaniu się sprawności semantycznej u dzieci – H. Borowiec, *Narastanie słownictwa w języku dzieci*; U. Jęczeń, *Interpretacja wyrazów mimicznych w wykonaniu sześciolletnich dzieci oraz percepcji głosek i realizacji systemu fonologicznego* – D. Pluta-Wojciechowska, *Wymiary głoski jako istotne elementy poznania – podstawą kategoryzacji dyslali. Próba opisu*; L. Konopska, M. Jankowska, *Wpływ kolczykowania języka na jakość wymowy*; M. Żygis, *O szczególnych cechach audytywnych wibrantów*; A. Kabala, *O percepcji samogłosek nosowych – słów kilka*. W tomie znalazły się również rozprawy diagnozujące i programujące terapię w różnych wypadkach zaburzeń funkcjonowania człowieka, w głuchocie – E. Muzyka, *Sposoby interpretowania konstrukcji słowotwórczych przez dzieci niesłyszące*; Z. M. Kurkowski, *Metoda Tomatisa*; A. Trochymiuk, *Metoda werbo-tonalna w terapii dzieci z uszkodzeniami słuchu*; A. Żywoć, *Refleksje na temat pracy z dzieckiem z niedosłuchem oraz cechami niedokształcenia mowy o typie afazji oraz w głuchoślepcie* – artykuł E. Niestorowicz, *Język. Poznanie. Twórczość. Świat w umyśle osób głuchoniewidomych*; afazji – J. Panasiuk, *Zaburzenia czynności czytania i pisanie w afazji w perspektywie teorii interakcji*; M. Rutkiewicz-Hanczewska, *Późno podjęta rehabilitacja afazji motorycznej po zawale mózgu. Studium przypadku*; w demencji – A. Domagała, *„Teraz i dawniej” – propozycja ćwiczeń logopedycznych dla pacjentów z otępieniem alzheimerowskim*; w zespole Aspergera – A. Jęczeń, *Obraz zaburzeń językowych u chłopca z zespołem Aspergera i schizofrenią* i w nabytych porażeniach mózgowych – Olga Jauer-Niworowska, *Badania osób z dyzartrią w przebiegu choroby Wilsona*.

W tym tomie znalazły się także recenzje i omówienia prac, z którymi powinni się zapoznać logopedzi i teoretycy mowy.

Logopedia, tom 37., pod. red. Stanisława Grabiasa, 2008, ss. 338. Tom „Logopedii” zawiera **Standardy postępowania logopedycznego** w poszczególnych typach zaburzeń. Standardy zostały ogłoszone w postaci referatów w czasie XVI Zjazdu Polskiego Towar-

rzystwa Logopedycznego, który odbył się w czerwcu 2008 r. w Lublinie. Standardy porządkują teoretyczną i praktyczną wiedzę na temat zachowań ludzkich w określonym stanie, wyznaczonym uszkodzeniem czynności biologicznych (S. Grabias, *Wstęp do Logopedii*, t. 37, s. 6, 2008). Standardy w swojej strukturze zawierają trzy podstawowe procedury postępowania: diagnozowanie, budowanie programu terapii, postępowanie terapeutyczne, które logopeda wypełnia stosownymi do zaburzenia czynnościami i technikami.

Oto scenariusz:

I. Diagnozowanie.

1. Badanie sprawności interakcyjnych, takich jak:
 - motoryka,
 - wymowa,
 - język,
 - struktury pojęciowe,
 - realizacja dialogu,
 - realizacja wypowiedzi narracyjnych.
2. Analiza wyników badań specjalistycznych.
3. Wywiad rodzinny.
4. Diagnoza różnicowa.
5. Rozpoznanie przypadku.

II. Programowanie terapii. Ramy programu.

1. Cele postępowania logopedycznego.
2. Strategie i metody postępowania.
3. Organizacja postępowania.

III. Postępowanie terapeutyczne.

1. Organizacja etapów terapii i ich ocena. Dobór środków i pomocy.
2. Prowadzenie dokumentacji.
3. Weryfikacja hipotez diagnostycznych.
4. Modyfikacja programu (S. Grabias, *Wstęp do Logopedii*, t. 37, s. 6–7).

Logopedia, tom 38., pod red. Tomasza Woźniaka, 2009, s. 292. Jest tomem międzynarodowym i zawiera prezentację dorobku naukowego badaczy rosyjskich, takich jak: G. W. Czirkina i R. I. Łałajewa oraz bułgarskich, na przykładzie artykułu D. Georgiewy, w którym została omówiona tematyka związana z terapią zaburzeń płynności mowy i zaburzeń głosu. Na szczególną uwagę zasługuje artykuł napisany przez m. in.: takich badaczy jak: C. Fadnani i S. Fibiger, którzy dostarczają dowodów na dziedziczne uwarunkowania jąkania, gielkotu i zaburzeń rozwoju mowy. W **tomie 38 Logopedii** znalazły się ponadto artykuły polskich badaczy, reprezentujących różne środowiska akademickie. Biologiczna orientacja badań logopedycznych nad podstawowymi funkcjami językowymi i poznawczymi człowieka zazna-

czona została w artykułach takich autorów, jak: M. Michalika, *Wczesna interwencja logopedyczna w świetle ostatnich koncepcji neuropsychologicznych*, E. Muzyki-Furtak, *Gluchota i niedosłuch – mechanizmy nabywania wyrazów pochodnych*, A. Pluty i H. Skarżyńskiego, *Mózgowe mechanizmy percepcji emocji generowanych przez muzykę. Przegląd literatury* oraz K. Rogali i E. Szambelskiej, *Badanie słuchowej pamięci tekstu u dzieci w wieku szkolnym z ADHD i schizofrenią*. Ponadto w numerze znajdziemy cenne artykuły dla praktyki logopedycznej, autorstwa D. Pluty-Wojciechowskiej, A. Domagały i U. Mireckiej oraz J. Soboń, jak również nowe perspektywy badań fonetycznych przedstawione w artykule A. Trochymiuk i R. Święcińskiego.

Logopedia, tom 39/40., pod red. Tomasza Woźniaka, 2010/2011, s. 246. Ten podwójny numer ma szczególny charakter ze względu na rodzaj edycji: papierową i cyfrową. Wersja papierowa wydana w języku polskim, zaś wersja elektroniczna dostępna jest tylko w języku angielskim, nieodpłatnie, na stronach PTL. W numerze tym odnajdziemy artykuł: S. Grabiasa, dotyczący ogólnej metodologii badań logopedycznych, jak i artykuły dotyczące: oceny rozwoju i funkcjonowania językowego dzieci – E. Muzyki-Furtak, A. Maciejewskiej; postępowania w dysglosji i palatolalii – L. Halczy-Kowalik, M. Stecewicz, A. Wiktora i A. Jaworskiego; M. Hortis-Dzierzbickiej, D. Pluty-Wojciechowskiej i B. Ostapiuk, prowadzenia badań w przypadkach afazji – J. Panasiuk, demencji – A. Domagały, dyzartrii – U. Mireckiej, zaburzeń pisania – A. Domagały i U. Mireckiej, oceny percepcji prozodii mowy – M. Wysockiej oraz możliwości badań ogólnych zdolności językowych w kategoriach oceny pamięci tekstu – T. Woźniaka.

Logopedia, tom 41., pod red. Tomasza Woźniaka, 2012, s. 225. W 41. numerze „Logopedii” przeczytamy artykuł prof. Pétera Lajosa na temat teorii pochodzenia gielkotu i węgierskich doświadczeń w terapii tego zaburzenia. Na temat gielkotu pisze również O. Przybyła, wskazując na korelacje tego zaburzenia z ADHD. Danuta Pluta-Wojciechowska podejmuje metodyczne rozważania na temat wywoływania głosek. Anita Lorenc prezentuje akustyczną i audytywną perspektywę w ocenie zaburzeń dźwięczności w normie i w przypadkach uszkodzeń słuchu. Ewa Muzyka-Furtak opisuje procesy przyswajania słów przez dzieci niesłyszące porównaniu ze słyszącymi. Urszula Jęczeń przedstawia kluczowe deficyty w rozwoju dzieci z zespołem Downa. Marta Wysocka pokazuje w swoim artykule wyniki uzyskane w testach percepcji muzyki i prozodii mowy u małych dzieci. Aneta Domagała w jednym artykule podjęła problematykę zaburzeń grafomotoryki u dzieci zaś w drugim zaburzeń pisma w przypadku pacjentów z otępieniem alzheimerowskim. Zagadnienia oceny słuchu fonologicznego u dzieci w wieku 6–15 lat z diagnozą dyzartrii w mpd, przedstawione zostały w artykule Urszuli Mireckiej. Artykuł zespołu badaczy: Małgorzaty Rutkiewicz-Hanczewskiej, Magdaleny Krawczyk-Olejniczak, Mikołaja Pawłaka i Radosława Kaźmierskiego dotyczy afazji podkorowej. Dwa artykuły Marii Hortis-Dzierzbickiej i Elżbiety Radkowskiej (w jednym z nich współautorem jest Wiktor Gonet) poświęcone są diagnozie funkcjonowania narządów mowy oraz ocenie głosu w patologii.

Logopedyczny Test Przesiewowy dla dzieci w wieku szkolnym, S. Grabias, Z. M. Kurkowski, T. Woźniak, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2002, ss. 37, oraz **Karta logopedyczna**.

Omawiany *Logopedyczny Test Przesiewowy* składa się z czterech Podtestów: I. Badanie wymowy; II. Badanie sprawności narracyjnej: sprawności semantycznej, struktury opowiadania, językowej realizacji wypowiedzi; III. Badanie motoryki narządów mowy; IV. Badanie percepcji dźwięków mowy. Normalizacji Testu dokonano w grupie 1800 osób w wieku 6–14 lat – po 200 osób z każdego rocznika, w tym 50% chłopców i 50% dziewcząt. Badania zostały przeprowadzone indywidualnie z każdym dzieckiem.

Skala dyzartrii. Wersja dla dzieci, Urszula Mirecka, Katarzyna Gustaw, Wydawnictwo Continuo, Wrocław 2006, ss. 32. Skala jest logopedyczną techniką diagnostyczną przeznaczoną do badania osób w wieku 6–15 lat, u których podejrzewa się lub stwierdza występowanie dyzartrii. Jest ona narzędziem diagnostycznym pomocnym w określaniu rodzaju i głębokości dysfunkcji oddechowo-fonacyjno-artykulacyjno-prozodycznych, a wyniki badań *Skalą dyzartrii* mogą być wykorzystane, obok innych danych (głównie neurologicznych), do zidentyfikowania typu klinicznego dyzartrii oraz programowania terapii. Powstała w Zakładzie Logopedii i Językoznawstwa Stosowanego UMCS w Lublinie, gdzie pracują jej autorki: językoznawca, psycholog i logopeda – dr n. hum. Urszula Mirecka oraz neurolog – dr n. med. Katarzyna Gustaw. Do publikacji dołączona jest płyta SVCD z rejestracją przykładu przeprowadzenia badania; nagranie to stanowi jednocześnie dopełnienie instrukcji badania.

Skala dyzartrii należy do skal szacunkowych, opartych na percepcyjnej analizie wypowiedzi pacjenta i obserwacji sposobu wykonania poszczególnych zadań angażujących aparat mowy. Została ona opracowana na bazie eksperymentalnej wersji *Skali dyzartrii*, powstałej w ramach projektu Komitetu Badań Naukowych (2H01D01322), którego kierownikiem był prof. dr hab. S. Grabias, a głównymi wykonawcami dr n. med. K. Gustaw i dr n. hum. U. Mirecka. Badaniami, przeprowadzanymi w latach 2002–2004, objęto 120 dzieci w wieku od 6;0 do 15;11: 90-osobową grupę eksperymentalną (pacjenci z mózgowym porażeniem dziecięcym) i 30-osobową grupę kontrolną. Bliższe informacje na temat wskazanego projektu badawczego odnaleźć można w artykule U. Mireckiej i K. Gustaw pt. *Dyzartria w mózgowym porażeniu dziecięcym. Eksperymentalna Skala dyzartrii jako technika diagnostyczna pomocna w określaniu specyfiki zaburzeń mowy w mpd.*, zamieszczonym w 34. tomie „Logopedii”.

Osoby zainteresowane przystąpieniem do Polskiego Towarzystwa Logopedycznego, po uprzednim zapoznaniu się ze Statutem PTL, powinny wypełnić deklarację członkowską i przesłać ją wraz z dowodem wpłaty składki za dany rok w wysokości 50 złotych (nr konta bankowego: **PKO BP S.A. II O/Lublin 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106**) na adres siedziby Zarządu Głównego PTL: ul. Sowińskiego 17, 20-040 Lublin.

**DEKLARACJA CZŁONKOWSKA
POLSKIEGO TOWARZYSTWA LOGOPEDYCZNEGO**

Nazwisko.....

Imię/Imiona.....

Numer Pesel

Tytuł naukowy

Adres zamieszkania / województwo.....

.....

Miejsce pracy.....

.....

Wykształcenie logopedyczne. Jakie i gdzie?

.....

Zawód wykonywany.....

Data wstąpienia do PTL.....

Deklaruję przystąpienie do oddziału.....

Pragnę stać się członkiem PTL, zobowiązuję się regularnie uiszczać składki roczne oraz w miarę możliwości aktywnie uczestniczyć w działalności Towarzystwa i realizować jego cele statutowe.

Wyrażam zgodę na przechowywanie i przetwarzanie moich danych osobowych w Bazie PTL.

.....

Data i podpis

DO POBRANIA ZE STRONY PTL

Przekaz dla wpłat na rachunki bankowe

Odcinek dla poczty

Zł gr

.....
słownie złotych

..... grosze
jak wyżej

.....
wplacający

Dokładny
adres

PKO BP S.A. II O/Lublin
Nr 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106
POLSKIE TOWARZYSTWO LOGOPEDYCZNE
Zarząd Główny
20-040 Lublin, ul. Sowińskiego 17

Datownik

Oplata

zł gr.....

.....
Podpis przyjm.

Odcinek dla banku

Zł gr

.....
słownie złotych

..... grosze
jak wyżej

.....
wplacający

Dokładny
adres

PKO BP S.A. II O/Lublin
Nr 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106
POLSKIE TOWARZYSTWO LOGOPEDYCZNE
Zarząd Główny
20-040 Lublin, ul. Sowińskiego 17

Datownik

Wypełnić na odwrocie

Odcinek dla posiadacza rachunku

Zł gr

.....
słownie złotych

..... grosze
jak wyżej

.....
wplacający

Dokładny
adres

PKO BP S.A. II O/Lublin
Nr 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106
POLSKIE TOWARZYSTWO LOGOPEDYCZNE
Zarząd Główny
20-040 Lublin, ul. Sowińskiego 17

Datownik

Wypełnić na odwrocie

Potwierdzenie dla wplacającego

Zł gr

.....
słownie złotych

..... grosze
jak wyżej

.....
wplacający

Dokładny
adres

PKO BP S.A. II O/Lublin
Nr 89 1020 3150 0000 3002 0003 0106
POLSKIE TOWARZYSTWO LOGOPEDYCZNE
Zarząd Główny
20-040 Lublin, ul. Sowińskiego 17

Datownik

Oplata

zł gr.....

.....
Podpis przyjm.